

Arrest

**nr. 153 090 van 22 september 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ite KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 15 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2015 om 16u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2002 komt de verzoeker België binnen, voorzien van een visum type D inzake gezinshereniging.

Op 11 februari 2002 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 7 november 2002 verkrijgt de verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor één jaar. Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister wordt op 17 oktober 2003 verlengd tot 6 november 2004.

Op 11 mei 2004 dient de verzoeker een aanvraag tot vestiging in (bijlage 16). De aanvraag wordt ingewilligd en aan de verzoeker wordt een onbeperkt verblijfsrecht toegekend.

Op 1 december 2004 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig voor vijf jaar dit is tot 30 november 2009.

Op 25 juni 2009 wordt verzoekers verblijfstitel omgezet in een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (*in casu* verzoekers moeder die de Belgische nationaliteit verwierf op 20 april 2007. Deze F+ kaart was geldig tot 9 juni 2014.

Op 27 maart 2013 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van diefstal, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, alsmede uit hoofde van diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal en smaad aan een agent.

De verzoeker wordt op 23 augustus 2014 opgesloten in de gevangenis te Vorst, alwaar hij op 16 september 2014 werd vrijgelaten onder elektronisch toezicht.

De verzoeker verlaat op onbekende datum het Rijk.

Op 26 januari 2015 vraagt de verzoeker op het Belgische consulaat te Casablanca een terugkeervisum aan.

Op 17 februari 2015 wordt het terugkeervisum toegekend, het gaat niet om een Schengenvisum maar om een visum met beperkte territoriale geldigheid, geldig voor één binnenkomst en voor acht dagen.

Op 18 februari 2015 wordt de verzoeker om 21u03 aan de grensdoorlaatpost op de luchthaven van Zaventem staande gehouden, komende van Tanger, Marokko.

Verzoekers visum wordt bij beslissing van 18 februari 2015 vernietigd en eveneens op 18 februari 2015 wordt een beslissing tot terugdrijving getroffen (bijlage 11). Deze beide beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht in de vroege ochtend van 19 februari 2015.

De verzoeker wordt vervolgens strafrechtelijk aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Vorst en later de gevangenis van Saint-Hubert teneinde er de verdere duur van zijn straf uit te zitten.

Op 18 augustus 2015 wordt de verzoeker ingeschreven in de registers van Saint-Hubert.

Op 10 september 2015 wordt de verzoeker overgebracht naar de gevangenis van Sint-Gillis.

Op 15 september 2015 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden akte, zij is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: A(...)
voornaam: S(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of geldige verblijfstitel dewelke hem een legaal verblijf in België toelaat.
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Geen verblijfsvergunning:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/inreisstempel/verblijfsvergunning. Hij/Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij/zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar afgeleverd zal worden.

OO:

Veroordeling:

- Op 04.11.2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden door Correctionele Rechtbank - Gent voor diefstal.

- Op 27.03.2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door Correctionele Rechtbank - Brussel voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (3).

diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2).

poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3).

smaad tegen een ministrieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening.

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bij terugkeer dd. 18.02.2015 vanuit Tanger te luchthaven Brussel-Nationaal wegens een gerechtelijke seining omdat hij in België onder elektronisch toezicht diende geplaatst te worden. .

PV nr 120721/15 van de politie van Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal afdeling grenscontrole.

EVRM 8§2 (OO):

Bovendien het feit dat de partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen/de zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/grootmoeder(s)/dochter(s) van betrokkene in België verblijft/verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Geen verblijfsvergunning:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/inreisstempel/verblijfsvergunning. Hij/Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij/zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

OO:

Veroordeling:

- Op 04.11.2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden door Correctionele Rechtbank - Gent voor diefstal.

- Op 27.03.2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door Correctionele Rechtbank - Brussel voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (3).

diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2).

poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3).

smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening.

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bij terugkeer dd. 18.02.2015 vanuit Tanger te luchthaven Brussel-Nationaal wegens een gerechtelijke seining omdat hij in België onder elektronisch toezicht diende geplaatst te worden. .

PV nr 120721/15 van de politie van Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal afdeling grenscontrole.

EVRM 8:

Familie gekend voor arrestatie:

De

partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen//zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/grootmoeder(s)/ dochter(s) van betrokkene is/zijn van Belgische nationaliteit/verblijft/verblijven in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn/haar partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen/zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/

grootmoeder(s)/dochter(s) kan/kunnen zich begeven naar (land). We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

EVRM 8§2 (OO):

Bovendien het feit dat de partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen/de zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/grootmoeder(s)/dochter(s) van betrokkene in België verblijft/verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming (land)/om de overname te vragen aan Marokko.

OO:

Veroordeling:

- Op 04.11.2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden door Correctionele Rechtbank - Gent voor diefstal.

- Op 27.03.2013 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door Correctionele Rechtbank - Brussel voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (3).

diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2).

poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3).

smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening.

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bij terugkeer dd. 18.02.2015 vanuit Tanger te luchthaven Brussel-Nationaal wegens een gerechtelijke seining omdat hij in België onder elektronisch toezicht diende geplaatst te worden. .

PV nr 120721/15 van de politie van Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal afdeling grenscontrole.

EVRM 8:

Familie gekend voor arrestatie:

De

partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen//zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/grootmoeder(s)/dochter(s) van betrokkene is/zijn van Belgische nationaliteit/verblijft/verblijven in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn/haar partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen/zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/grootmoeder(s)/dochter(s) kan/kunnen zich begeven naar (land). We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Familie niet gekend voor arrestatie:

Betrokkene heeft verklaard dat zijn/haar

partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen/

zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/grootmoeder(s)/dochter(s) van Belgische nationaliteit is/zijn / in België verblijft/verblijven. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn/haar

partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen/zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/grootmoeder(s)/dochter(s) kan/kunnen zich begeven naar (land). We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar (land) geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

EVRM 8§2 (OO):

Bovendien het feit dat de partner/broer(s)/vader/neef/neven/oom(s)/grootvader(s)/zoon/zonen/de zus(sen)/moeder/nicht(en)/tante(s)/grootmoeder(s)/dochter(s) van betrokkene in België verblijft/verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

Hieruit blijkt dat de bijlage 13septies van 15 september 2015 drie onderscheiden beslissing behelst, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 15 september 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden akte, zij werd getroffen in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betreft

2.1.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de eerste bestreden akte vervat zit.

Ter terechtzitting worden hieromtrent door de advocaat van de verzoeker geen verdere opmerkingen naar voor gebracht.

De eerste bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoeker zich met de onderhavige vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De exceptie is gegrond.

2.2.2. In de nota met opmerkingen stelt de verweerder tevens dat de vordering niet ontvankelijk is wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 8 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van de middelen blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsingsberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Aldus is de verweerder van mening dat de gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid beschikte bij het toepassen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel op dezelfde gronden een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in een tweede middel betwist dat hij onder de toepassing valt van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hij stelt over een regelmatig verblijf te beschikken en dat er geenszins sprake is van onregelmatig of illegaal verblijf. Een onderzoek van dit middel dringt zich bijgevolg op.

De opgeworpen exceptie kan niet worden aangenomen.

2.2. Wat het inreisverbod betreft

Ten aanzien van de tweede bestreden akte werpt de verweerder in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Voor wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het inreisverbod (bijlage 13sexies), laat verweerder evenwel gelden dat artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk het volgende bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verweerder laat gelden dat een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) op generlei wijze een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel inhoudt, zoals bedoeld bij artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet.

Om deze reden is de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook onontvankelijk. Overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid immers ontegensprekelijk voorbehouden voor de gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Zie ook:

“2.4. In zoverre verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod moet worden opgemerkt dat do eerste zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend — thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet — , dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen”. (R.V.V. nr. 113 176 van 31 oktober 2013, onderlijning en vetschrift toegevoegd; zie ook R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk, voor wat betreft het inreisverbod (bijlage 13sexies).”

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker dat het bestreden inreisverbod impliceert dat de verzoeker gedurende acht jaar niet kan terugkeren en verblijven op het grondgebied, terwijl hij een familiaal leven heeft met zijn ouders in België, zodat de gemiddelde duur van een annulatieberoep niet kan worden afgewacht.

De Raad merkt evenwel op dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd van een maatregel die kwalificeert als een verwijderings- of een terugdrijvingsmaatregel.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

De verzoeker gaat in zijn betoog ter terechtzitting voorbij aan de duidelijke bewoordingen van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet en betwist niet dat het bestreden inreisverbod geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uitmaakt.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

De vordering is niet ontvankelijk wat de tweede bestreden akte betreft.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 15 september 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

In de nota met opmerkingen wordt het uiterst dringende karakter van de vordering niet betwist.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tegen de bestreden

verwijderingsmaatregel, in toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernstige middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1. PRINCIPES

Verzoeker verwijst naar wat hierboven werd uiteengezet.

Artikel 7 vermeld dat :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

[1 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.]¹

[1 Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III^{quater}, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.]¹

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. <W 1999-04-29/70, art. 2, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

(In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Overwegende dat in onderhavig geval, verzoeker betwist dat hij in illegaal verblijf was op het moment van de betekening van de bestreden beslissing;

Dat verzoeker op 19 augustus werd heringeschreven in het bevolkingsregister;

Dat verzoeker werd opgeroepen op de gemeente van Saint Hubert om een nieuw verblijfskaart te verkrijgen;.(stuk 4)

Dat verzoeker meent dat hij niet in illegaal verblijf was en dat de wettelijke basis van de bestreden beslissing foutief is;

Dat in elk geval, verzoeker op basis van artikel 19 van de vreemdelingenwet, een recht op terugkeer had;

Dat hij deze heeft ingeschakeld door zijn aanvraag tot herinschrijving bij de gemeente Saint Hubert;

Dat, de verwerende partij, hierop diende te antwoorden, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen;

Dat er bijgevolg een schending dient te worden vastgesteld van artikel 7, 19 van de vreemdelingenwet en van de motiveringswet;

Dat nu de inmenging in het familiaal en privé-leven van verzoeker niet wettig is, er ook een schending is van artikel 8 EVRM;

Overwegende, dat het bevel ook is gemotiveerd ten aanzien van de openbare orde;

Dat moet worden benadrukt dat de motivering niet naar het gedrag van verzoeker verwijst maar naar de wettelijke kwalificatie dat werd teruggehouden door de rechter;

Dat de motivering dienomtrent niet afdoende is;

Dat er een schending dient te worden vastgesteld van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de motiveringswet;"

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing zou verzoekende partij geenszins illegaal in het Rijk zijn verblijven. Verweerder laat evenwel gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of geldige verblijfstitel dewelke hem een legaal verblijf in België toelaat. Op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Terwijl artikel 7 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vevat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"*

Een document betreffende de loutere aanvraag van een inschrijving in een gemeente kan hieraan geen afbreuk doen. Indien verzoekende partij van oordeel is dat zij recht heeft op terugkeer dan dient zij hiertoe de geëigende procedure te volgen. Artikel 19 van de Vreemdelingenwet kan geenszins geacht worden te zijn geschonden.

In geen geval diende de gemachtigde omtrent voormelde beweringen te motiveren in de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing evenwel terecht kunnen vaststellen dat verweerder op dat moment geen houder was van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Terwijl de bestreden beslissing overigens ook werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om reden dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Uit de bewoordingen van voormelde bepaling blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij, na te hebben vastgesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Er werd tevens aangehaald dat verzoekende partij door haar gedrag kan worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden.

Nopens de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, verwijst verweerder naar haar uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij.

In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat niet wordt gemotiveerd nopens het gedrag van verzoekende partij, dient verweerder op te merken dat uit de aard van de twee veroordelingen duidelijk blijkt dat het gedrag van verzoekende partij laakbaar is. De veroordelingen zijn recent en zwaarwichtig.

Verzoekende partij stond ook geseind omdat hij in België onder elektronisch toezicht diende te worden geplaatst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat er sprake was van ernstige feiten van openbare orde.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is evenmin ernstig.”

Het staat niet ter betwisting dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de verschillende bepalingen (1° tot en met 12°) slechts van toepassing zijn op de vreemdeling die “*noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen*”.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten (dit is voor een Marokkaanse onderdaan met name een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum) en waar ter terechtzitting werd toegelicht dat verzoekers terugkeervisum bij beslissing van 18 februari 2015 nietig werd verklaard, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet hoe dan ook niet van toepassing is op de vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker minstens tot 16 september 2014 in België verbleef (dit is de datum dat de verzoeker de strafinstelling te vorst verliet onder elektronisch toezicht) en dat hij in het bezit was van een F+ kaart die geldig was tot 9 juni 2014.

Artikel 42*quinquies* van de vreemdelingenwet, dat het duurzaam verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie c.q. Belg regelt, bepaalt als volgt:

“§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voor zover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voor zover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.

§ 2. (...)

§ 3. Het ononderbroken karakter van het verblijf wordt niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten buiten het Rijk.

§ 4. Indien een procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt de erkenning van het duurzaam recht op verblijf geschorst in afwachting van de beslechting van deze procedure en van een definitieve beslissing van de minister of zijn gemachtigde.

§ 5. Op hun verzoek en na verificatie door de minister of zijn gemachtigde van de duur van het verblijf, wordt aan de burgers van de Unie een document uitgereikt ter staving van hun duurzaam recht op verblijf. Dit gebeurt conform de door de Koning bepaalde modaliteiten.

§ 6. Het duurzaam recht op verblijf voor de familieleden die geen burger van de Unie zijn, wordt geconstateerd door de afgifte van een verblijfskaart. Zij worden ingeschreven in het bevolkingsregister. Deze verblijfskaart wordt afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moet worden aangevraagd voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de in artikel 42, § 3, bedoelde verblijfsvergunning. Indien deze verblijfskaart niet tijdig wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.

§ 7. Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.”

Overeenkomstig artikel 42*quinquies*, §6 van de vreemdelingenwet betreft de F+ kaart slechts de constatacie van het duurzaam verblijfsrecht (het “*negotium*”) zodat het verstrijken van de geldigheidstermijn ervan geenszins automatisch tot gevolg heeft dat het duurzaam verblijfsrecht zelf teloor gaat.

Overeenkomstig §7 van voornoemd artikel 42*quinquies* kan het duurzaam recht op verblijf slechts verloren gaan door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker na zijn vrijstelling onder elektronisch toezicht d.d. 16 september 2015 op onbekende datum het Rijk verliet en dat hij op 26 januari 2015 via het Belgische consulaat te Casablanca, Marokko, een aanvraag indiende tot het bekomen van een terugkeervisum.

In een synthesesnota van 11 februari 2015 wordt bevestigd dat de verzoeker over een sedert 9 juni 2014 verlopen F+ kaart beschikt, dat hij het land niet heeft verlaten gedurende meer dan twee jaar en dat er geen enkele wettelijke basis bestaat om het terugkeervisum te weigeren.

Uit de door de verzoeker bijgebrachte stukken blijkt voorts dat de verzoeker op 18 september 2015 werd ingeschreven in het bevolkingsregister van Saint-Hubert. In het administratief dossier bevindt zich een recent afschrift uit het Rijksregister dat de inschrijving te Saint-Hubert bevestigt.

Hoewel verzoekers verblijfskaart (F+ kaart) is vervallen sedert 9 juni 2014, blijkt niet uit het administratief dossier dat het aan deze verblijfskaart ten grondslag liggende duurzaam verblijfsrecht dat de verzoeker had bekomen uit hoofde van gezinshereniging met zijn moeder die eerst derdelander was maar die nadien de Belgische nationaliteit verwierf, werd beëindigd of ingetrokken. De verzoeker, die niet gedurende meer dan twee jaar het land verliet, behoudt op het eerste gezicht dan ook zijn duurzaam verblijfsrecht als familielid van een Belg.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet lijkt te vallen hetgeen *ipso facto* impliceert dat de verzoeker niet met toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet kan worden teruggeleid naar de grens.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate ernstig. De overige middelen, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, behoeven in de huidige stand van het geding geen verder onderzoek.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker betoogt dat hij door de bestreden verwijderingsmaatregel verplicht wordt terug te keren naar zijn land van herkomst, met een inreisverbod van acht jaar, terwijl het in België gedurende 15 jaar opgebouwde een familieleven en een privéleven heeft opgebouwd en hij een recht op verblijf heeft in België.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, waar verzoekers familiale banden in het Rijk (die kunnen blijken uit de F+ kaart) in de gegeven omstandigheden en mede gelet op het opgelegde inreisverbod ernstig geschaad dreigen te worden.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, merkt de Raad op dat geen daadwerkelijke schending van artikel 8 van het EVRM moet zijn aangetoond opdat kan worden aangenomen de verzoeker bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan ondergaan.

Ook aan de derde cumulatieve voorwaarde is zodoende voldaan.

4. De bovenstaande vaststellingen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 15 september 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens. De vordering dient voor de overige beslissingen te worden verworpen wegens niet-ontvankelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en houdende terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

C. DE GROOTE